

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1299285/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המבקשת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד רות טובילי)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד יהודית שם טוב)

הנדון: הבטחת גביית כתובה שנקבע כי תשולם לשיעורין במשך שנים – זכות העיקול
כתוצר של דיני 'שעבוד'

החלטה

ביום ח' בתמוז התשפ"א (18.6.2021) פסק בית דינו בערעורה של המבקשת על פסק דינו של בית דין קמא בנוגע לתביעת כתובה.

בפסק הדין נקבע כי מן הדין יש לחייב את המשיב בפירעון הכתובה, אולם נוכח הסכמתה של המבקשת לפשרה שהציע בית דינו בעניין תשולם הכתובה באופן חלקי בלבד ובהסדר תשלום ייחודי שבמסגרתו יוגדלו דמי המזונות שמשלם המשיב למבקשת בעבור מזונות בתם המשותפת הקטינה ב"ש 1,000 ויעמדו על 2,200 ש"ח במקום על 1,200 (ונקבע גם כי אם יוגדלו המזונות בעתיד במנותק מכך יחושבו דמי הכתובה מחדש). בהחלטה נוספת שב בית דינו הבהיר כי בהיבט המהותי מדובר בתשלומי כתובה לשיעורין שהועמדו על תשלומים של 1,000 ש"ח לחודש, ולא על תשלומי מזונות שבהם לא עסק בית דינו.

בי"ח באלול התשפ"א (26.8.2021) נתתי החלטה בבקשתה של המבקשת למתן צו עיקול על זכויותיו של המשיב בנכס המפורט בבקשה לשם אכיפת פסק הדין.

כפי שפירטתי בהחלטה האמורה, לטענת המבקשת המשיב אינו משלם את שנפסק כי עליו לשלם (אלא את תשלומי המזונות גרידא, ואף אותם לאו דווקא במועד) ומשכך, ואף לאור טענותיו בדבר יכולותיו הכלכליות המוגבלות, עולה החשש כי בהעדר צו עיקול כאמור יוותר פסק הדין בגדר אות מתה, לאמור: לא יהיה למשיב תמריץ לקיימו ובעתיד אפשר שגם לא יהיה נכס שממנו אפשר יהיה להיפרע בעל כורחו.

בהחלטה, שניתנה לאחר קבלת תגובתו של המשיב משום שסברתי כי נכון לבקשה בנסיבות העניין ולא ליתן את הצו במעמד צד אחד, הכול כפי שפורט בגוף ההחלטה, נעתרתי לבקשה תוך שהבהרתי כי אני נעתר לה גם משום שהתגובה הקצרה והתמציתית שהוגשה לא כללה מענות או טענות לגופן של טענות המבקשת אלא בקשה לדחייה על הסף שנומקה בשני נימוקים: התיק סגור, בקשות מעין אלה יש להפנות להוצאה לפועל, נימוקים שכפי שפרטתי בהמשך ההחלטה אין בהם כדי לדחות את הבקשה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עם זאת קבעתי כי צו עיקול זה יהיה זמני ויעמוד בתוקפו למשך שישים יום בלבד – פרק זמן שנקבע גם מתוך התחשבות בהיותנו מצויים בפגרת הקיץ שמייד לאחריה יחולו גם חגי תשרי – או עד להחלטה אחרת, וכי במשך פרק זמן זה יהיה רשאי המשיב להגיש תגובה לגופם של דברים ולבקש שלא להאריך את הצו או אף לבטלו, והמבקשת תהיה רשאית לבקש להאריך, וככל שיעשו כן ישקול בית הדין את הבקשה וייתן החלטה לגופם של דברים.

עתה לפניי בקשתה של המבקשת להאריך את תוקפו של הצו ומנגד את התנגדותו של המשיב המבקש שלא לעשות כן.

כפי שהזכרתי בהחלטה הקודמת:

תקנה קח(1)(א) לתקנות הדיון בבתי הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג מורה:

להבטחת זכויות בנכסים שלגביהם הוגשה תביעה בבית הדין או להבטחת זכויות לפי פסק דין, רשאי בית הדין ליתן צו עיקול על נכסים או זכויות שבידי הנתבע וכן על נכסים או זכויות של הנתבע שבידי צד שלישי.

בענייננו מדובר כמובן ב"הבטחת זכויות לפי פסק דין" [...] אין נפקות בכך שהתיק שבו ניתן פסק הדין נסגר ואינו פעיל הוא, אדרבה: כך טיבם ודרכם של דברים שמשניתן פסק דין נסגר התיק ומסתיים ההליך.

סמכותו של בית הדין הרבני לצוות על עיקול נכסים, נעיר, קבועה גם בחקיקה ראשית, בחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), התשט"ז – 1956, שסעיף 7ג(א) לו מורה:

בית דין, כשהוא דן בענין שבשיפוטו, רשאי לתת צו עיקול זמני על נכסי נתבע שבידי הנתבע או שבידי התובע, וכן על נכסי הנתבע שבידי אדם אחר (בסעיף זה – המחזיק), לרבות כל חוב וזכות, בין שהגיע זמן פירעונם ובין אם לאו, אם הוכח להנחת דעתו כי קיימות ראיות מהימנות לכאורה התומכות בעילת התובענה וכי אי מתן הצו עלול להכביד על ביצוע פסק הדין.

בענייננו מדובר בחשש כי אי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין [...]

כלפי לשונו של סעיף חוק זה יש אולי מקום לטעון כי "התיק סגור", ולפיכך עתה שוב אין בית הדין "דן בעניין שבשיפוטו", אלא שלדעתנו לא זהו פירושה של לשון המחוקק ושל כוונתו. את הוראת המחוקק יש לפרש כבאה להוציא מתן צו הנוגע לעניין שאינו נתון לסמכותו של בית הדין או שבית הדין אינו דן בו עדיין, כלומר טרם שהוגשה תביעה, ולא כבאה להוציא מתן צו לאחר שניתן פסק הדין. כך נותנת הדעת, שכן אין היגיון להניח שהסמכות לצוות על עיקול ולפגוע בזכויותיו של אדם ברכושו תהיה שעה שלא הוברר עדיין שאכן יש לאדם אחר זכות בו ולא תהיה שעה שזכותו של האחר כבר הובררה; כך נותנת הדעת שכן צו עיקול שניתן אינו עומד בתוקפו רק עד להכרעה בתביעה – ולאחריה מופנה התובע, אם זכה בתביעה, להוצאה לפועל, אלא כהוראת סעיף 7ג(ה) לחוק האמור "זכה התובע בתביעתו, ימשיך העיקול לעמוד בתוקפו עד שפסק הדין יבוצע", ומדוע אפוא לא יוכל צו כזה אף להינתן לאחר שזכה התובע בתביעתו; כך נותנת הדעת – ומכאן גם תשובה לטענה כי בקשות ממין זה אמורות להיות מוגשות לרשם ההוצאה לפועל דווקא – שכן סמכויותיו של רשם ההוצאה לפועל וכאמור בחוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז – 1967, הן סמכויות, בעניינים מסוימים, כשל בית משפט, אך ברי כי לא ניתנו לו סמכויות מעבר לאלה של בית המשפט ולא באו סמכויותיו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לגרוע משל בית המשפט, ובכלל בית משפט אף בית דין דתי, בעניין שבסמכותו, וכפי שנאמר אף בסעיף 1 לחוק ההוצאה לפועל, ויש שאף לפי חוק זה נתונה סמכות העיקול דווקא לבית משפט [...] וכשם שבית המשפט מוסמך, כפי שעולה מכך, להטיל עיקול אף לאחר פסק דין, למרות לשון תקנות סדר הדין האזרחי המדברת בעיקול הבא כסעד ביניים לתובענה, כך גם בית הדין – בנוגע לעניינים שבסמכותו – למרות הלשון "כשהוא דן" שיש לפרשה כאמור לעיל. ולבסוף מתבקשת פרשנות זו מכוון של תקנות הדיון האמורות שיש לראותן כמשלימות לחקיקה הראשית ומפרשות אותה לפי העניין ולא כעומדות בסתירה לה.

אחר הדברים האלה נדרשים אנו לבחון אם הבקשה מוצדקת לגופה נוכח הטענות ההדדיות. בעניין זה עלינו לומר כי מנקודת מבטנו ההלכתית, ולדעתי אף שורת ההיגיון מחייבת כך כאמור לעיל בנוגע לסמכות, נקל יותר להצדיק עיקול נכסים לאחר פסק דין ולהבטחת קיומו מלהצדיק עיקול הניתן קודם הכרעה בהליך העיקרי.

רשאים אנו אף לומר כי במידה רבה ברירת המחל היא ההיעתרות לבקשה. ונבהיר: שורת הדין היא כי משחב אדם לחברו 'כל נכסיו אחראין וערבאין' לחיובו. מן הדין אף אם מכר אדם מנכסיו לאחר יצירת החוב, אם מדובר בנכסי דלא ניידים, יכול הנושה לגבות את חובו מן הנכסים ולהוציאם מידי הלקוחות. אכן לעניין זה חלוקים החובות השונים זה מזה: מלווה בשטר גובה מן המשועבדים, היינו מנכסים שנמכרו כאמור, ומלווה על פה אינה גובה מהם. ובעניין זה נחלקו אמוראים (בבא בתרא קעה) אם מן התורה אין הנושה גובה לא מאלה ולא מאלה, ותקנת חכמים היא שיגבה מן המשועבדים במקרה של מלווה בשטר, או להפך: מן התורה גובה בין כך ובין כך, אלא שחכמים הפקיעו את השעבוד במקרה של מלווה על פה כדי שלא לגרום נזקים ללקוחות שקנו את הנכס בתום לב. כך או כך, מן החייב עצמו יכול הנושה לגבות בכל מקרה, הן מנכסי דניידים הן מנכסי דלא ניידים (אלא שמעיקר הדין הבחירה, בעת הגבייה בפועל, כשיש גם נכסים כאלה וגם כאלה נתונה בידי החייב, וכן הבחירה בידו לפרוע מקרקע 'בינונית', ובכתובה – אף מ'זיבורית' – ולא מ'עידית').

חוב הכתובה, שבו מדובר בענייננו, הוא חוב שבכתב, ואף שעבוד הנכסים מפורש בנוסח הכתובה, לרבות הרחבתו אף הנכסים שלא היו בידי הבעל בזמן ההתחייבות:

מכל שפר ארג נכסין [להיפרע מכל הנכסים המשובחים והנחמדים (ולא מזיבורית לפי בחירת הבעל, כעיקר הדין הנ"ל). עיין נחלת שבעה סימן יב סעיף ג ס"ק ב וב"ח סימן סו, אלא שכשיכול לפרוע ממטלטלין – ולעניין זה הבחירה בידו עדיין, לכאורה אין להתחייבות זו משמעות – עיין נחלת שבעה שם ובית שמואל סימן סו ס"ק י] וקנינין דאית לי תחות כל שמיא [שיש לי תחת כל השמים] דקנאי ודעתיד אנא למקני [שקניתי בעבר ושקנתי בעתיד] נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות [נכסים שיש להם אחריות (קרקעות), ונכסים שאין להם אחריות (מטלטלין)], כלהון יהון אחראין וערבאין לפרוע מנהון שטר כתובתא דא נדוניא דן ותוספתא דא מנאי [ממנין ואפילו מן גלימא דעל כתפאי] מהגלימה שעל כתפי, אלא שלעניין המיטלטלין אינה גובה אלא כל עוד הם ברשותו של הבעל (עיין אבן העזר סימן ק סעיף א)].

ומשעה שנדון החוב בבית הדין ונפסק הרי כך הדין גם מצד היותו 'מעשה בית דין' שדינו כשטר.

עם זאת, בזמננו אין הנושה יכול לגבות מנכסי החייב שנמכרו לאחר ולא הוטל עליהם עיקול. כך המצב המשפטי הקיים, וכך נכון לתקן גם מדין תורה מאותו טעם שמחמתו קבעו חז"ל שאין לגבות את הנכסים מן הלקוחות במלווה על פיה, אף אם מן התורה משועבדים הם. בזמן חז"ל היה ההבדל בין מלווה שבשטר למלווה שבעל פה, שהראשון התפרסם והלקוחות יכולים היו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

להימנע מלקנות את הנכס המשועבד, ואם לא חשו ולא נמנעו – הם שהפסידו לעצמם, ואילו השני לא התפרסם והלקוחות הקונים בתום לב – ראויים היו להגנה. במציאות ימינו אין חובותיו של אדם מן השורה מתפרסמים, וכל שכן חובותיו שמכוח פסיקה בענייני משפחה שחסויה היא או חוב הכתובה מצד עצמו, שבדרך כלל אינו מגיע לידי גבייה ורבים הטועים לחשוב שאינו בר גבייה כלל. לא זו בלבד אלא שהקונה נכס מסתמך על הבדיקה אם נרשם עיקול על הנכס ואם לאו. ומשכך אם רכש אדם נכס מחייב, ללא שידע כי חייב הוא וללא שהיה רישום עיקול על הנכס, ראויה הוא לאותה הגנה שנתנו חז"ל לרוכש נכס מלווה שלוה במלווה על פה.

העיקול ממלא את החסר, אין הוא יוצר שעבוד שאינו קיים, אלא מאפשר בפועל את מימוש השעבוד הקיים מן הדין, תוך מתן הגנה ללקוחות תמי לב.

נוסיף ונאמר: אפשר לטעון נגד האמור ולומר כי יפה כוחו של עיקול מכוחו, שמן הדין, של השעבוד, שהרי נכס משועבד – יכול החייב למוכרו אם ימצא קונה שיתרצה לקנותו, ואילו נכס שהוטל עליו עיקול – אין הוא יכול למוכרו כלל. על טענה זו נשיב כי אם ימצא הקונה המעוניין יוכלו החייב והקונה לפנות לבית הדין שיתיר את המכירה תוך שמירת זכויות הנושה, היינו יורה לרשם המקרקעין לאפשר את העברת הבעלות מן החייב אל הקונה, למרות צו העיקול, ובלבד שהעברה בדבר העיקול תיוותר גם בנוגע לקונה ותמשיך להבטיח את זכויותיו של הנושה לגבות מהנכס אם לא יפרע לו החייב את החוב.

תוצאת האמור היא כי לכאורה הדין עם המבקשת. העיקול המבוקש אינו פוגע בזכויות המשיב אלא במידה שאכן נותן הדין לפגוע בהן, ושומר הוא על זכויות המבקשת העומדות לה מן הדין.

אלא מאי?

לטענת המשיב עשויות זכויותיו, ואף זכויות צד ג', להיפגע יתר על המידה למרות האמור, שכן אל מול גובה פיצוי של 1,000 ש"ח נפגעת זכות הקניין שלו ואף זו של צד ג' – גרושתו מנישואיו הקודמים, השותפה עימו בבעלות בנכס, שכן זכות הקניין כוללת את הזכות להעביר את הבעלות בנכס לידיים אחרות, מה שלא יהיה אפשרי שעה שעל הנכס רובץ עיקול.

לעניין זה נאמר תחילה כי הצגת הדברים כביכול מדובר בסכום של 1,000 ש"ח בלבד – מעוותת היא. בפסק הדין נקבע כי מן הדין יש לחייב את המשיב במלוא הכתובה, 540,000 ש"ח, אלא שעל דרך הפשרה ונוכח הסכמה של המבקשת נקבע שחלף זאת יוסיף המשיב 1,000 ש"ח מדי חודש בחודשו לתשלומים שאותם הוא משלם למבקשת למזונות בתם (והובהר כאמור שתוספת זו אינה "מזונות" אף שתשולם עם המזונות). הבת הייתה אז בת שלוש ומשמעות הדברים היא 1,000 ש"ח לחודש למשך חמש עשרה שנה היינו אומנם שלישי בלבד מסכום הכתובה המלא, אבל עדיין סכום נכבד של 180,000 ש"ח.

ברי כי להבטחת גבייתם של 180,000 ש"ח יש מקום להטיל עיקול, אין סיבה כי גביית הסכום בתשלומים תשולל אפשרות זו, ובמיוחד אין סיבה כי גבייה זו שבתשלומים שנקבעה על דרך הפשרה נוכח הסכמתה של המבקשת תהיה סיבה לקפח את זכותה ושלא להבטיח את הגבייה בדרך זו.

על אחת כמה וכמה שנכונים הדברים בנוגע לסכום המלא של 540,000 ש"ח, כשגם בעניין זה נכון וצודק לומר כי אין סיבה ואין הצדקה כי נכונותה של המבקשת לפסיקה על דרך הפשרה שבמסגרתה, למרות הקביעה שמן הדין, גם הופחת החיוב בשני שלישי וגם נפרס על פני שנים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

רבות – תביא לאיבוד זכותה המינימלית כי לפחות המגיע אף לאחר פסיקה זו, שהוא רק חלק מן המגיע לה מן הדין, יובטח.

המשיב אומנם טוען גם כי אין חשש שלא ישלם את שנפסק וכי הימנעותו מתשלום בתקופה שקדמה להגשת הבקשה הראשונה לצו עיקול נבעה מטעות גרידא, לראיה הוא מציין כי עתה משלם הוא תמידין כסדרן. טענה זו מחזקת לשיטת המשיב את טענת חוסר המידתיות שבעיקול. ברם לבד מהאמור בשאלת המידתיות מן הזווית של גובה החוב, יש לדחות לגופה גם את הטענה בדבר העדר חשש:

הסברו של המשיב להימנעותו מלשלם בתחילה הוא לכל היותר בגדר הסבר אפשרי, אין הוא ודאי ולא מוכח. גם אם עתה משלם המשיב מדי חודש בחודשו – תשלום שהחל רק משהונפה חרב העיקול אינו יכול להוכיח שההימנעות ממנו טרם לעיקול נבעה אך ורק מטעות.

לא זו אף זו: הזכות להבטיח תשלום קיימת במישור העקרוני אף כשאין חשש של ממש. זהו כאמור יסוד דינו של 'שעבוד נכסים' – הבטחת תשלום שלה זכאי הנושה, ללא שיצטרך להראות כי יש חשש שהחייב לא יעמוד בהתחייבותו, ולמרות הפגיעה ביכולתו של החייב למכור את נכסיו.

ולא עוד אלא שאף אם נניח כי כיום אין 'חשש', הלוא דווקא משום שהחוב נפרס על פני שנים רבות, שמי יודע אלו תהפוכות יעברו בהן על הצדדים ועל מצבם הכלכלי, ודאי שאי אפשר לקבוע כי גם לעתיד אין חשש.

עיקול בנסיבות כאלה – צודק הוא, וכך במיוחד בעניין כשלפנינו שבו כאמור מן הדין היה לחייב את המשיב לשלם את מלוא הכתובה "כאן ועכשיו" אף אם לשם כך היה נאלץ למכור את הנכס, הותרת הנכס בידי – גם אם כשהוא מוגבל ממכירתו לאחרים – כתוצאה של הפסיקה שהיא בחינת 'לפנים משורת הדין' כלפיו, על דרך הפשרה, שהורתה למעשה הן על הפחתת סכום החיוב והן על פריסתו – הטבת מצבו וזכויותיו היא ולא פגיעה בהן.

לא מן הנמנע שאם היינו קובעים כי לא יוטל עיקול הייתה המבקשת רשאית לעתור לסתירת הדין ולטעון כי הסכמתה לפשרה האמורה, שעל בסיסה נפסק כאמור, ניתנה במחשבה כי לפחות מה שנקבע – מובטח הוא, אך משנתגלה כי המשיב טוען לחוסר יכולת כלכלית, מחד גיסא, מתנגד לעיקול מאידך גיסא, ולא בהכרח מקיים את חיובו (גם אם לטענתו מדובר בטעות גרידא) – הרי שהסכמה זו והפסיקה שבעקבותיה בטעות יסודן, ויש להורות על תשלום מידי של מלוא הכתובה.

אשר לטענה לפגיעה בזכויות צד ג' – גרושת המשיב מנישואיו הראשונים – העיקול אינו מושת על הנכס כולו אלא על זכויותיו של המשיב בו, צד ג' זה יוכל למכור את זכויותיו שלו לצד ג' אחר. אלא מאי? מכירה כזו קשה היא וסביר שצד ג' זה והמשיב יבקשו למכור את זכויותיהם לאחרים יחדיו – כלפי אפשרות זו דינו באמור לעיל כי בכל מקרה כזה אפשר יהיה למכור תוך הותרת העיקול על הנכס גם לאחר המכר.

אכן בצדק יוכל המשיב לומר כי הסיכוי למצוא קונה שיסכים לתנאי כזה נמוך הוא, אלא שכאן כבר לא מדובר בפגיעה בצד ג', שהרי פיתרון נוסף שיהיה אפשרי הוא המרת העיקול בעיקול נכס אחר שיהיה בבעלות המשיב, לרבות אפשרות של המרת העיקול בחלקו של המשיב בתמורת המכר – עיקול שאותו אפשר יהיה להמיר שוב שעה שירצה המשיב לרכוש נכס חילופי, היינו אפשר יהיה לשחרר את הכספים ולהעבירם למי שממנו ייקנה הנכס החילופי שהעיקול יירשם על זכויותיו של המשיב בו. בדרך זו לא תהיה כל פגיעה בזכויותיו של צד ג' אלא באלה של המשיב בלבד, ואף זכויותיו של המשיב לא תיפגענה למעשה, אלא להלכה בלבד, כל עוד יעמוד בתשלומים, שהרי כל אימת שירצה למכור או לקנות נכס לא יידרש אלא להבטחת נכס

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חלופי שימוש כערוכה, מה שאומנם עשוי להיות כרוך בטרחה וטרדה מסוימת, אך הללו – שאינן יום-יומיות, לא בכל יום מוכר אדם נכסי דלא נידי וקונה אחרים – ודאי אינן בלתי מידתיות שעה שנחוצה הבטחת אפשרות הגבייה של חוב בסכומים האמורים.

מסקנות והוראות

סוף דבר:

א. דין הבקשה לעיקול להתקבל.

העיקול יעמוד בתוקפו עד להשלמת פירעון הכתובה בדרך שנקבעה בפסק הדין היינו עד כ' בתמוז תשצ"ו (15.7.2036). אם יקדים המשיב לסלק את מלוא החוב – יוכל לבקש כמובן את הסרת העיקול, ולאידך גיסא אם יפגר בתשלומים ולא יסיים לסלק את החוב עד המועד האמור תוכל המבקשת לבקש את הארכת העיקול, וזאת מלבד הזכות לבקש את מימוש הנכס במקרה של הימנעות מתשלומים במשך התקופה.

ב. העיקול יירשם במפורש על זכויותיו של המשיב בלבד בדירה שברח' [...] הידועה כגוש [...] חלקה [...] והרשומות על שם המשיב אצל החברה המשכנת [...] (ולא על כלל הזכויות בנכס).

ג. ככל שיבקש המשיב בעתיד לאפשר את מכירת הנכס תוך העתקת העיקול לנכס חלופי או תוך הותרת רישום העיקול על הנכס (בהסכמת הקונה) לאחר מסירתו לקונה – תיבחן הבקשה בחיוב.

ד. החלטה זו ניתנה בדין יחיד נוכח הדחיפות המסוימת הקיימת בעיקול ומאחר שאין מדובר גם בהוצאת ממון המצריכה שלושה מן הדין, ואף שמדובר בהגבלת זכויותיו של אדם בממונו – נוכח האמור כי מן הדין זכות זו מוגבלת (מצד השיעבוד) אף ללא צו העיקול, ורישום העיקול אינו אלא הסדרת הדברים באמצעים המודרניים, ובפרט נוכח האמור כי ההוראות דלעיל הופכות את הפגיעה במשיב לפגיעה 'להלכה' אך כמעט ללא משמעות מעשית, כל עוד ימלא אחר הוראות פסק הדין.

מטעמים אלה גם ניתנת החלטה, וכנהוג בצווי עיקול, ללא דיון במעמד הצדדים.

עם זאת ככל שיבקש המשיב כי נקיים דיון בשלושה במעמד הצדדים – ייעתר בית הדין לבקשה בכפוף להפקדת ערובה להוצאות המשפט שתמומש אם בסופו של יום יקבע בית הדין כי הייתה זו בקשת סרק.

לעת עתה אין בית הדין סוגר את התיק ואם תוגש בקשה כזו היא תידון במסגרת תיק זה.

בחלוף שלושים יום ממתן החלטה זו ייסגר התיק, ואם תוגש בקשה כאמור תידרש לכך פתיחת תיק 'ביטול צו עיקול'.

ה. החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ' במרחשוון התשפ"ב (26.10.2021).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה